

Pepeling-Pepeling Sing Padha - Nomer Loro

Mbukak Tapestri Kenabian: Ngudhari Pesen-pesen Wahyu 14 ing Sajarah Millerite lan Saiki

Jeff Pippenger

2023-08-08

Nalika pasemon bab sepuluh prawan kawujud ing sajarah Millerite, iku kelakon sajrone pekabaran malaékat kapindho. Pekabaran malaékat kapindho makili loro pekabaran kang béda cetha, loro-loroné ing bab jangka wektu kang dicakup lan uga ing bab golongan sing dadi tujuwan saka pekabaran iku. Pekabaran malaékat kapindho katujokaké marang gréja-gréja Protestan kang nembe bali marang Roma lan dadi para putri Babilon. Panguwuh Tengah Wengi katujokaké marang wong-wong Millerite kang padha turu. Pekabaran kang kapisan katujokaké marang wong-wong ing njabané Millerite, déné kang kapindho katujokaké marang wong-wong ing jeroné. Iki bakal kawujud temenan miturut aksarané ing jaman kita.

Bédané sing perlu dicathet ing pengulanganing dina kita iki yaiku, yèn ing wiwitan Adventisme, pekabarané malaekat kapindho luwih dhisik metu menyang njabané golongan Millerit, banjur pérangan kapindho saka pekabaran iku mlebu ing antarané golongan Millerit. Ing pungkasan Adventisme, nalika pasemon iku diulang manèh, mangkono uga pekabarané malaekat kapindho. Kita diparingi katrangan bab iku kanthi langsung luwih saka mung sawatara kaping. Nanging sipat loro-bageyan saka pekabaran iku dibalikke ing pungkasan. Pekabaran kang kapisan tumuju marang Adventisme lan kang kapindho marang wong-wong sing ana ing njabané Adventisme. Kita diparingi katrangan yèn pakaryan lan pekabaran kang dilambangaké déning malaekat ing Wahyu wolulas iku minangka pengulangan saka pekabarané malaekat kapindho.

“Nabi ngandika, ‘Aku weruh malaékat liyané tumurun saka swarga, kagungan panguwasa gedhé; lan bumi padhang marga saka kamulyané. Lan panjenengané sesambat kanthi rosa nganggo swara banter, pangandikané: Babil gedhé iku wus rubuh, wus rubuh, lan wus dadi panggonané dhemit-dhemit’ (Wahyu 18:1, 2). Iki iku pesen kang padha karo kang wis diparingaké déning malaékat kapindho. Babil wus rubuh, ‘amarga panjenengané wis gawé sakehing bangsa ngombé anggur bebenduing laku jina rohaniné’ (Wahyu 14:8). Apa ta anggur iku?—Ya iku piwulang-piwulangé kang palsu. Panjenengané wis maringaké marang jagad iki dina sabat palsu minangka gantiné Sabat ing pepakon kaping papat, lan wis mbalèni goroh kang dhisik dicritakaké déning Iblis marang Hawa ana ing Éden—yaiku yèn nyawa iku langgeng kanthi kodraté. Akeh kaluputan sanak liya manèh wis disebaraké kanthi amba lan jembar, ‘mulangaké pepakoné manungsa dadi piwulang agama’ (Matius 15:9).”

“Nalika Gusti Yésus wiwit nglaksanani paladosan umumipun, Panjenenganipun nucèkaké Pedaleman Suci saking panyucèk remenipun ingkang nista lan najis. Ing

antawisipun tindak-tanduk pungkasan saking paladosanipun wonten panyucèn kaping kalih tumrap Pedaleman Suci. Makaten ugi, ing pakaryan pungkasan kanggé pepènget dhateng jagad, kalih panggilan ingkang béda kasuwun dhateng gréja-gréja. Pawartos malaékat kaping kalih punika: ‘Babil iku wus rubuh, wus rubuh, kutha gedhé iku, awit iya wis marèkaké sakehé bangsa ngombé anggur bebenduné jinahe’ (Wahyu 14:8). Lan ing panguwuh sora saking pawartos malaékat kaping tiga, kapireng swara saking swarga ngandika: ‘Padha metua saka ing kono, hé umat-Ku, supaya kowé aja mèlu kecemplung ana ing dosa-dosané, lan supaya kowé aja nganti kataman pageblug-pageblugé. Awit dosa-dosané wis numpuk nganti tekan ing swarga, lan Gusti Allah wis ènget marang sakehé piala-pialané’ (Wahyu 18:4, 5).” Selected Messages, buku 2, 118.

Pesen malaékat kapindho ing wiwitan Adventisme iku padha karo pesen sing dilambangaké déning malaékat ing Wahyu wolulas, lan ing pepéling iku ana loro swara sing martakaké sawijining pesen. Swara kang kapisan dipratélakaké nalika bumi padhang katébakaké déning kamulyané, lan ing ayat papat Yohanes krungu swara liyané ngandika, “metua saka ing antarané dheweke.”

Ing sajarah kaum Millerit, panggilan metu saka Babil tumeka luwih dhisik, lan pesen marang para Millerit tumeka kapindho. Ing Wahyu wolulas, swara kapindho, utawa pesen kapindho, iku kang nyapa wong-wong sing ana ing njabaning Adventisme. Sesarengan karo pratelan manawa ana “rong panggilan kang béda kang katindakaké marang gréja-gréja,” kita nemu yèn kaping pindho Kristus nyucekaké Pedalemané Allah (ing wiwitan lan ing pungkasaning pangibadahé) uga dadi pralambang tumrap wiwitan lan pungkasaning Adventisme.

Wiwitané Adventisme nggambarake sawijining panyucèkan tumrap para buruh sing mbiyantu ing pambangunan dhasar kang William Miller dipigunakaké kanggo ngedegaké. Dhasar iku kasampurnakaké ing pungkasaning piwelingé malaékat kapindho, awit kanthi rawuhipun malaékat katelu ing tanggal 22 Oktober 1844, kayektèn-kayektèn kang nyusun dhasaré Adventisme wus kasedhiya supaya bisa dipunmangertèni déning wong-wong kang gelem ngrungokaké.

Pakaryan mbangun dhasar rampung ing pucaking sajarahé malaékat kapindho, nalika “rong panggilan kang béda kapratélakaké marang pasamuwan-pasamuwan.” Panggilan kang kapisan ana ing njabané golongan Millerit, dene kang kapindho kanggo wong-wong Millerit. Nanging wiwitan liyané kang cocog karo wiwitané Adventisme yaiku paladosané Kristus nalika Panjenengané nyucèkaké Pedalemané ing kaping pisan. Gambar pralambang bab Pedaleman kang disucèkaké iku nandhani sawijining pasucèné ing wiwitan lan pungkasaning paladosané, kang banjur dados pralambang tumrap pasucèné Adventisme ing wiwitan lan pungkasané. Rong panyucèkan Pedaleman déning Kristus iku cocog karo wiwitan lan pungkasané Adventisme, nanging pangandikané namung kanggo umat prajanjiané dhéwé kang lagi ana ing prosès megataké awaké saka Gusti Allah kanggo salawas-lawasé.

Wiwitané Adventisme marakaké sawijining pekabaran kang ngumumaké kabukaké pangadilan, lan pungkasané Adventisme ngumumaké pungkasaning pangadilan. Gusti Yesus nalika sapisan ngresiki Padaleman Suci ngrebedi wong-wong Yahudi merga padha ndadèkaké griyané dadi guwa para maling, nanging pangresikan Padaleman Suci kang kapindho kalebu “ing antarané tindak-tanduk pungkasan saka paladosan Panjenengané.” Ing pungkasaning paladosan Panjenengané, Panjenengané ora malih ngandhani wong-wong Yahudi yèn padha wis ndadèkaké griyané Rama Panjenengané dadi guwa para maling; banjur Panjenengané ngandhani wong-wong mau yèn griyané “ditilar marang wong-wong mau dadi sepi lan suwung.”

Sauntara para wong sing padha ngabekti saka saben bangsa ngupaya marang Padaleman Suci kang wus kasucekake kanggo pangibadah marang Gusti Allah. Padaleman iku sumilak dening emas lan watu-watu aji, dadi sawijining pemandangan kaendahan lan kaluhuran. Nanging Sang Yehuwah wis ora tinemu maneh ana ing kraton kang endah iku. Israel minangka sawijining bangsa wus pegatan karo Gusti Allah. Nalika Kristus, ing pungkasaning pelayananipun ing bumi, ndeleng kanggo kang pungkasan marang sajroning Padaleman Suci, Panjenenganipun ngandika, ‘Lah, omahira kaparingake marang kowe ing kaanan sepi lan katilar.’ Matius 23:38. Nganti nalika iku Panjenenganipun nyebut Padaleman Suci minangka griyaning Rama-Nipun; nanging nalika Putraning Allah tindak metu saka ing antaraning tembok-tembok iku, ngarsaning Allah katundhung salawas-lawase saka Padaleman Suci kang kabangun kanggo kamulyanipun.” Para Rasul, 145.

Padaleman suci kang Panjenengané resiki ing wiwitan iku béda karo padaleman suci kang Panjenengané resiki ing pungkasan. Padaleman suci kang kapisan iku omahé Sang Rama, nanging padaleman suci kang kapindho iku omahé wong Yahudi. Ing wiwitan, Gusti lumebet ing prejanjian karo Adventisme, lan para Adventis dadi imam-imam ana ing padalemané. Nanging ing pungkasan Adventisme, wong-wong mau ora bakal dadi imam manèh, lan omahé bakal katinggal sepi lan dadi suwung.

Malaékat kapindho nglambangaké rong pekabaran. Iki minangka salah siji sebab yèn pekabaran iku dipratélakaké minangka Babil rubuh kaping pindho. Iki dudu sebab utama tumrap pawartan kaping pindho bab rubuhé Babil, nanging iki salah siji sebab. Kadospundi bisa dados rong pekabaran?

Malaékat kapindho teka minangka wangsulan tumrap panampikan marang piwelingé malaékat kapisan. Nalika ramalan sing gagal, kang netepaké taun 1843 minangka pungkasaning wangsit 2300 taun, gréja-gréja Protestan migunakaké piweling sing kliru mau kanggo nampik piwelingé Miller. Piwelingé Miller iku piwelingé malaékat kapisan. Nalika piweling iku ditampik, gréja-gréja Protestan, kang wis dadi gréjané Gusti Allah ana ing ara-ara samun luwih saka 1260 taun, banjur katampik lan dadi putri Babil. Ing wektu iku malaékat kapindho teka nggawa piwelingé.

Ana sawatara pokok sing banget wigati kang kinandhut ing manéka unsur sajarah iki sing lagi kita tetimbang. Ana paling ora siji pokok sing kudu diwedhar alon-alon, amarga

temenan nyumbang marang pangerten bab pesen saka Wahyu Yesus Kristus sing saiki lagi dibukak segelé. Awit saka iku, aku nyakup sawijining wacana sing banget wigati babagan sajarah iku. Ana rong bab sing daktuju, nanging ana uga bab katelu sing wigati ing antarané rong bab mau. Ing wekdal punika aku durung nyakup bab iku, supaya winatesing jangkahing tetimbangan kita tetep kaestokake.

Gatekna malaékat sing endi sing lagi dipunandharaké nalika panjenengan maos kanthi runtut; pirsanana prosès pangujian sing lumaku kanthi maju; cathetana ing paragraf kapisan bilih ciri-ciri kenabian saka malaékat ing Wahyu wolulas ugi minangka ciri-ciriné malaékat kapisan. Gatekna bilih nyalib salah satunggaling pekabaran tegesipun nyalib Kristus, lan gatekna bilih katiga malaékat mau kabèh dipunwedharaké minangka malaékat tunggal, nanging pekabaran Panguwuh Tengah Wengi punika satunggaling kathahing malaékat.

“Aku diparingi pituduh bab kaprigelaning swarga kabèh marang pakaryan kang wus lumaku ana ing bumi. Gusti Yesus maringi dhawuh marang malaékat kang rosa lan kuwasa supaya tumedhak lan ngélingaké para penduduk bumi supaya nyawisaké awaké tumrap rawuhipun kang kaping pindhho. Aku weruh malaékat kang kuwasa iku ninggal ngarsané Gusti Yesus ana ing swarga. Ana ing sangarepé lumampah pepadhang kang sarwa padhang lan mulya. Aku dipangandikani manawa misi panjenengané yaiku madhangi bumi kanthi kamulyané, lan ngélingaké manungsa bab bebenduning Allah kang bakal rawuh. Wong akèh nampani pepadhang iku. Sawenèh katon banget khidmat, déné liyané bungah lan kebak kasengsem. Pepadhang iku sumunar marang kabèh wong, nanging sawenèh mung kecandak ing pangaribawaning pepadhang iku, lan ora nampani kanthi sajroning ati. Nanging kabèh wong kang nampani iku, padha ngangkat pasuryané munggah marang swarga, lan ngluhuraké Allah. Wong akèh kebak bebendu gedhé. Para pandhita lan rakyat padha nyawiji karo para durjana, lan kanthi teges nglawan pepadhang kang diparingaké déning malaékat kang kuwasa iku. Nanging kabèh wong kang nampani pepadhang iku padha misah saka donya, lan padha raket nyawiji siji lan sijiné.”

“Sétan lan para malaékaté padha kanthi sibuk ngudi narik pikirane sakehing wong sing bisa padha dipéngaruhi adoh saka pepadhang. Golongan sing nampik pepadhang iku ditinggal ana ing pepeteng. Aku weruh malaékat iku ngawas kanthi kapentingan kang paling jero tumrap umat Allah kang ngakoni pracaya, kanggo nyathet watak sing padha kembangaké nalika piweling kang asalé saka swarga dipratelakaké marang wong-wong mau. Lan amarga akèh banget saka wong-wong sing ngakoni tresna marang Gusti Yésus banjur mbalik saka piweling swarga iku kanthi rasa ngremhaké, pangece, lan sengit, ana sawijining malaékat nggawa gulungan tulisan ana ing tangane, lan nyathet cathetan kang ngisin-isini iku. Kabèh swarga kapenuhan nepsu suci, amarga Gusti Yésus wis diremehaké déning para pandhèrèké sing ngakoni jenengé.”

“Aku nyumurupi kuciwane para wong kang pracaya. Wong-wong mau ora weruh Gustiné ing wektu kang diarep-arep. Iku wus dadi karsané Allah kanggo ndhelikake mangsa ngarep, lan nuntun umaté tekan ing sawijining titik kaputusan. Tanpa titik wektu iki, pakaryan kang wus dirancang déning Allah mesthi ora bakal kaleksanan.

Sétan lagi nuntun pikirané wong akèh banget adoh lumaku menyang mangsa ngarep. Sawijining kurun wektu kang diumumaké tumrap rawuhé Kristus kudu nggawa pikiran supaya kanthi temen-temen ngupaya sawijining pepakoning kasiyapan ing wektu saiki. Bareng wektu iku wis kliwat, wong-wong kang ora nampani pepadhangé malaékat kanthi kebak, banjur gabung karo wong-wong kang wis nyepèlèkaké pawarta swarga, lan wong-wong mau banjur nyerang para wong kang kuciwa kanthi pangolok-olok. Aku nyumurupi para malaékat ing swarga rembugan karo Gusti Yésus. Wong-wong mau wus nyathet kaanan para pandhèrèké Kristus kang ngakoni. Lumakuné wektu kang mesthi iku wus nguji lan mbuktèkaké wong-wong mau, lan akèh banget kang ditimbang ana ing timbangan sarta ketemun kurang. Kabèh padha kanthi sora ngakoni dadi wong Kristen, nanging meh ing saben prakara padha gagal ngetutaké Kristus. Sétan gumunggung marga saka kaanan para pandhèrèké Kristus kang mung ngakoni waé. Wong-wong mau wus dicekel ana ing jérétingé. Panjenengané wus nuntun mayoritas supaya ninggal dalam kang lurus, lan wong-wong mau padha nyoba munggah menyang swarga lumantar dalam liya. Para malaékat nyumurupi wong-wong kang suci, kang resik, lan kang mursid, kabèh campur baur karo para wong dosa ing Sion, lan para wong lamis kang tresna marang donya. Wong-wong mau wus ngreksa para wong kang sejati tresna marang Gusti Yésus; nanging wong-wong kang rusak budi lagi marakaké pangaruh marang para wong suci.”

“Wong-wong kang atiné murub déning rasa ngarep-arep, pepénginan kang banget kanggo nyumurupi Gusti Yésus, padha kaalang-alangi déning para saduluré kang ngakoni pracaya supaya aja ngucapaké bab rawuhipun. Para malaékat mirsani sakabèhé kadadéan iku, lan melasi marang para turahan, kang tresna marang pakaryané Gusti Yésus bakal ngatingal. Malaékat liyané kang gagah prakosa dipréntah mudhun menyang bumi. Gusti Yésus masrahaké sawijining tulisan ana ing astané, lan nalika dhèwèké tekan bumi, dhèwèké nguwuh, Babil wis rubuh! wis rubuh! Banjur aku weruh wong-wong kang wis kuciwa mau manèh dadi sumringah, lan ngangkat mripaté menyang swarga, nyawang kanthi pracaya lan pangarep-arep marang rawuhipun Gustiné. Nanging akèh kang katon isih tetep ana ing kahanan bodho, kaya wong turu; nanging aku bisa weruh tandha kasusah kang jero ana ing rainé. Wong-wong kang kuciwa mau weruh saka Kitab Suci manawa wong-wong mau ana ing mangsa tundhaning wektu, lan manawa kudu ngentèni kanthi sabar kayektening wahyu mau kalakon. Bukti kang padha, kang ndadèkaké wong-wong mau ngarep-arep rawuhipun Gustiné ing taun 1843, uga ndadèkaké wong-wong mau ngarep-arep Panjenengané ing taun 1844. Aku weruh manawa mayoritas ora nduwèni semangat kang padha kaya kang nandhani pracayané ing taun 1843. Rasa kuciwa wis ngedhunaké pracayané. Nanging nalika wong-wong kang kuciwa mau manunggal ing panguwuhé malaékat kang kapindho, bala swarga mirsani kanthi kawigatèn kang paling jero, lan nyathet pangaribawané pawarta iku. Wong-wong mau weruh para kang nyandang jeneng Kristen ngadhep marang wong-wong kang wis kuciwa mau kanthi guyonan lan panyendhu. Nalika tembung-tembung iku metu saka lambéné si panyendhu, Kowé durung munggah uga! ana malaékat kang nulis. Malaékat mau ngandika, Wong-wong mau ngécé Gusti Allah.”

“Aku ditudingi bali marang pengangkatan Élia. Jubahé tumiba marang Éliisa, lan bocah-bocah ala (utawa para nom-noman) ngetutaké dheweke, ngolok-olok, sesambat: Munggaha, hé sing gundhul! Munggaha, hé sing gundhul! Wong-wong mau ngolok-olok Allah, lan ana ing kono padha nampani paukumané. Iku padha sinau saka wong tuwané. Lan wong-wong sing wis nyemoooh lan ngolok-olok gagasan bab mungguhé para suci, bakal katempuhan wewelaké Allah, lan bakal nyadhari yèn prakara sembrana marang Panjenengané iku dudu prakara cilik.”

“Yesus maringi tugas marang malaekat-malaekat liyane supaya mabur kanthi cepet kanggo nguripake maneh lan nguwatake pracaya umaté kang wis lesu, sarta nyawisake wong-wong mau supaya padha mangerténi piwelingé malaekat kapindho, lan tumindak wigati kang enggal bakal katindakake ing swarga. Aku weruh malaekat-malaekat iki nampani panguwasa lan pepadhang kang gedhé saka Gusti Yesus, banjur mabur kanthi cepet menyang bumi kanggo netepi tugasé, yaiku mbiyantu malaekat kapindho sajroning pakaryané. Pepadhang gedhé sumunar tumrap umaté Allah nalika para malaekat padha nguwuh, Lah Sang Manten lanang rawuh, metua sira padha nemoni Panjenengané. Banjur aku weruh wong-wong kang nandhang kuciwa mau padha tangi, lan salaras karo malaekat kapindho, ngumumaké, Lah Sang Manten lanang rawuh, metua sira padha nemoni Panjenengané. Pepadhang saka para malaekat nembus pepeteng ing ngendi-endi. Sétan lan malaekat-malaekaté ngupaya ngalang-alangi supaya pepadhang iki aja sumebar, lan aja nuwuhaké pangaruh kang wis dipesthèkaké. Wong-wong iku padha mbantah marang para malaekaté Allah, sarta kandha marang wong-wong mau yèn Allah wus ngapusi bangsa iku, lan yèn sanajan nganggo sakèhé pepadhang lan panguwasané, wong-wong mau ora bakal bisa ndadèkaké bangsa iku pracaya yèn Gusti Yesus rawuh. Para malaekaté Allah terus nglajengaké pakaryané, sanadyan Sétan ngudi nutupi dalan, lan narik pikirane manungsa adoh saka pepadhang iku. Wong-wong kang nampani pepadhang iku katon bungah banget. Wong-wong mau ngarahaké mripaté mungguh marang swarga, lan nganggen-angen rawuhé Gusti Yesus. Sawetara ana ing kasusahan kang gedhé, nangis lan ndedonga. Mripaté kaya-kaya tumuju marang awaké dhéwé, lan wong-wong mau ora wani ndhakang.”

Sawijining pepadhang mulya saka swarga misahake pepeteng saka wong-wong mau, lan mripate, sing sadurunge kebak putus asa lan tumuju marang awake dhewe, banjur kaangkat mungguh, déné rasa syukur lan kabungahan suci katon cetha ing saben rai. Gusti Yesus lan sakèhé wadya malaekat mirsani kanthi kepareng marang wong-wong setya kang ngentèni kanthi sabar.

“Wong-wong sing nampik lan nentang pepadhang piweling malaekat kapisan, ilang pepadhang piweling malaekat kapindho, lan ora bisa oleh paédah saka kakuwatan lan kamulyan kang ndhèrèk piweling, Lah, Pangantèn Priya teka. Gusti Yesus minger saka wong-wong mau kanthi pasuryan kang murka. Wong-wong mau wis ngremehake lan nampik Panjenengané. Nanging wong-wong sing nampani piweling mau kaselimuti méga kamulyan. Wong-wong mau padha ngentèni, padha waspada, lan padha ndedonga supaya mangertèni kersané Allah. Wong-wong mau banget wedi aja nganti nyinggung Panjenengané. Aku weruh Sétan lan para malaekaté ngupaya nutup pepadhang ilahi iki

saka umaté Allah; nanging sajrone wong-wong sing ngentèni mau ngugemi pepadhang iku, lan njaga mripaté tetep kaangkat saka bumi marang Gusti Yesus, Sétan ora nduwèni pangwasa kanggo njabut pepadhang larang rega iki saka wong-wong mau. Piweling kang kaparingaké saka swarga ndadèkaké Sétan lan para malaekaté nesu banget, lan wong-wong sing ngakoni tresna marang Gusti Yesus, nanging ngremehake rawuhé, padha ngece lan ngolok-olok wong-wong sing setya lan pracaya. Nanging ana sawijining malaekat kang nyathet saben panyaruwe, saben pangremehan, saben panyiksa kang ditampa déning wong-wong mau saka para sedulur sing ngakoni iman. Akeh banget sing ngangkat swarané kanggo nguwuh, Lah, Pangantèn Priya teka, lan ninggal para seduluré sing ora tresna marang penampakané Gusti Yesus, lan sing ora gelem ngidini wong-wong mau ngrembug bab rawuhé kang kaping pindho. Aku weruh Gusti Yesus ngalihaké pasuryané saka wong-wong sing nampik lan ngremehake rawuhé, banjur Panjenengané dhawuh marang para malaekat supaya nuntun umaté metu saka ing antarané wong-wong najis, supaya aja nganti kacemaran. Wong-wong sing manut marang piweling-piweling iku ngadeg kapisah, bébas lan manunggal. Pepadhang suci lan endah madhangi wong-wong mau. Wong-wong mau nyingkiri jagad, nyuwèk katresnané saka jagad, lan ngurbanaké kapentingan kadonyané. Wong-wong mau nilar bandha kadonyané, lan pandelengé kang kebak pangajab katujokaké menyang swarga, kanthi ngentèni arep nyumurupi Juru Slameté kang ditresnani. Kabungahan kang suci lan kasucèkaké sumunar ing rainé, lan iku nyaritakaké tentrem-rahayu lan kabungahan kang mrentah ing batiné. Gusti Yesus dhawuh marang para malaekaté supaya lunga lan nguwataké wong-wong mau, amarga wektu panggawé pacobané saya cedhak. Aku weruh menawa wong-wong sing ngentèni iki durung dipacobi kaya sakmesthiné. Wong-wong mau durung bébas saka kaluputan. Lan aku weruh sih-rahmat lan kabecikané Allah ing ngutus bebaya marang para wong ing bumi, lan piweling-piweling kang bola-bali supaya nggawa wong-wong mau tekan ing sawijining titi mangsa, supaya dituntun mriksani awaké déwé kanthi temen, supaya bisa nyisihaké kaluputan-kaluputan kang wis diwarisaké saka para kafir lan para penganut kapausan. Liwat piweling-piweling iki Allah wis ngentasaké umaté menyang papan ing ngendi Panjenengané bisa makarya kanggo wong-wong mau kanthi kakuwatan kang luwih gedhé, lan ing ngendi wong-wong mau bisa netepi sakehé pepakoné....”

“Nalika paladosané Gusti Yesus rampung ing Papan Suci, lan Panjenengané lumebet menyang Papan Mahasuci, sarta jumeneng ana ing ngarsané pethi prajanjian kang ngemot angger-anggering Allah, Panjenengané ngutus malaékat liya kang kuwasa menyang bumi karo pawarta katelu. Panjenengané nyelehake gulungan kitab ing tangané malaékat mau, lan nalika dhèwèké tumurun menyang bumi kanthi kaluhuran lan kakuwasan, dhèwèké mratélakaké pepéling kang nggegirisi, ancaman kang paling nggegirisi sing tau digawa marang manungsa. Pawarta iki katetepaké kanggo ndadèkaké anak-anaké Allah waspada, lan nduduhaké marang wong-wong mau jam panggodha lan kasangsaran kang ana ing ngarepé. Pangandikané malaékat mau, Wong-wong iku bakal kasurung mlebu ing peperangan kang cedhak banget nglawan kéwan mau lan reca-gambarané. Pangarep-arep siji-sijiné tumrap urip langgeng yaiku supaya tetep mantep. Sanadyan nyawané dadi taruhane, nanging wong-wong iku kudu nyekel

kayektèn kanthi teguh. Malaékat katelu nutup pawartané nganggo tembung-tembung iki, Ana ing kéné kasabarané para suci; ana ing kéné wong-wong kang netepi angger-anggering Allah lan pracayané Gusti Yesus. Nalika dhèwèké mbalèni tembung-tembung iki, dhèwèké nuding menyang Padaleman Suci swarga. Pikiran kabèh wong kang nampani pawarta iki katuntun marang Papan Mahasuci, ing kono Gusti Yesus jumeneng ana ing ngarsané pethi prajanjian, nindakaké panyuwunan pambéla panungkasé tumrap kabèh wong kang isih diparingi welas asih, lan tumrap wong-wong kang kanthi ora sumurup wus nerak angger-anggering Allah. Pangruwating dosa iki katindakaké tumrap wong mati kang mursid uga tumrap wong urip kang mursid. Gusti Yesus nindakaké pangruwating dosa tumrap wong-wong kang wis mati tanpa nampa pepadhang bab angger-anggering Allah, kang wus nglakoni dosa amarga ora sumurup.”

“Sasampunipun Gusti Yesus mbikak lawanging Papan Inggang Mahasuci, pepadhang Sabat katingal, lan umatipun Allah badhé dipun uji saha dipunbuktèkaken, kados déné Allah mbuktèkaken para putraning Israèl ing jaman kina, supados katingal menapa piyambakipun badhé netepi angger-anggeripun. Aku nyumerepi malaékat kaping tiga tumuju ing nginggil, nedahakên dhateng para ingkang sami kuciwa punika margi tumuju dhateng Papan Inggang Mahasuci wonten ing Papan Suci kaswargan. Piyambakipun sami ndhèrèk Gusti Yesus kanthi iman mlebet dhateng Papan Inggang Mahasuci. Sapisan malih piyambakipun sampun manggihaken Gusti Yesus, lan kabingahan saha pangajeng-ajeng tuwuh malih kanthi enggal. Aku nyumerepi piyambakipun sami ningali malih dhateng wingking, nliti lelampahan ingkang sampun kapengker, wiwit saking pawartos bab rawhipun Gusti Yesus kaping kalih, tumurun lumantar lelampahanipun ngantos tekan kalampahanipun wekdal ing taun 1844. Piyambakipun ningali bilih kuciwanipun sampun kaandharakên, lan kabingahan saha kapesthèn malih nguripi piyambakipun. Malaékat kaping tiga sampun madhangi jaman kapengker, samenika, saha ingkang badhé dumados, lan piyambakipun sami mangertos bilih satemenipun Allah sampun nuntun piyambakipun lumantar pangwaosipun ingkang ngédab-édabi.”

“Katuduhaké marang aku yèn para sésa ngetutaké Gusti Yésus mlebet ing Papan Mahasuci, lan nyawang pethi prejanjian, lan tutup pangapunten, sarta kapikat déning kamulyané. Gusti Yésus ngangkat tutuping pethi mau, lan lah! papan-papan watu, kanthi sepuluh dhawuh katulis ana ing kono. Wong-wong iku nlusuri pranatan-pranatan urip mau; nanging padha mundur kanthi gumeter nalika padha weruh yèn dhawuh kaping papat urip ana ing antarané sepuluh pepakon suci, déné cahya sing luwih padhang sumunar marang dhawuh iku tinimbang marang sangang dhawuh liyané, lan soroting kamulyan ngubengi dhawuh mau. Wong-wong iku ora nemu apa-apa ing kono sing mènèhi katrangan marang wong-wong mau yèn Sabat wis dibatalaké, utawa diganti dadi dina kapisan ing minggu. Isiné kaya nalika kawedharaké déning tutuké Gusti Allah kanthi kaluhuran sing khidmat lan nggegirisi ana ing gunung, nalika kilat sumebyak lan gludhug gumuruh, lan nalika katulis nganggo drijiné piyambak sing suci ana ing papan-papan watu. Nem dina kowé kudu nyambut gawé lan nindakna sakehing pagawéanmu; nanging dina kapitu iku Sabaté Pangéran Yehuwah, Allahmu. Wong-wong iku kagèt banget nalika padha nyawang kepriyé gedhéné pamrihé marang sepuluh dhawuh mau. Wong-wong iku weruh yèn dhawuh-dhawuh mau dipapanaké cedhak karo

Yehuwah, katudhungi lan dijaga déning kasucèné. Wong-wong iku weruh yèn wong-wong mau wis ngidak-idak dhawuh kaping papat saka Dékalog, lan wis netepi sawijining dina sing diwarisaké déning wong-wong kaping lan para penganut kepausan, gantiné dina kang disucèkaké déning Yehuwah. Wong-wong iku ngasoraké awak ana ing ngarsané Gusti Allah, lan sesambat merga saka panerak-panéraké biyèn.”

“Aku nyumurupi menyan ana ing pedupaan mau ngepul nalika Gusti Yesus ngaturake pangakoning dosa lan pandongané wong-wong mau marang Ramane. Lan nalika iku munggah, ana pepadhang kang padhang banget tumungkul ana ing ngarsané Gusti Yesus lan ana ing dhampar sih-rahmat; lan wong-wong kang temen-temen ndedonga, kang susah awit wis nemu yèn awake dhewe iku para pelanggaring angger-anggeré Allah, padha kaparingan berkah, lan pasuryané padha sumunar marga saka pangarep-arep lan kabungahan. Wong-wong mau banjur melu ing pakaryaning malaekat katelu, ngunggahaké swarané lan martakaké pepènget kang khidmat iku. Nanging wiwitané mung sethithik wong kang nampani piwulang iku, nanging wong-wong mau tetep kanthi semangat martakaké pepènget mau. Banjur aku nyumurupi akèh wong nampani piwulangé malaekat katelu, lan nyawijèkaké swarané karo wong-wong kang wiwitané wis martakaké pepènget iku, sarta padha ngluhuraké Allah lan ngagungaké Panjenengané kanthi ngreksa Dina Pangaso-Né kang wus kasucekaké.”

“Akeh wong kang nampani pesen katelu ora nduwèni pengalaman ana ing loro pesen sadurungé. Sétan mangertèni prakara iki, lan mripaté kang ala tumuju marang wong-wong mau supaya nggulingaké wong-wong mau; nanging malaékat katelu lagi nuding wong-wong mau marang Papan Maha Suci, lan wong-wong kang wis nduwèni pengalaman ana ing pesen-pesen sadurungé padha nudingaké dalané marang Padaleman Suci swarga. Akeh wong weruh ranté kayektèn kang sampurna ana ing pesen-pesen para malaékat, lan kanthi bungah nampani pesen-pesen mau. Wong-wong mau nampani pesen-pesen mau miturut runtutané, lan lumantar iman ngetutaké Gusti Yésus mlebu menyang Padaleman Suci swarga. Pesen-pesen iki dituduhaké marang aku minangka sauh kanggo nyekel badan. Lan nalika saben wong nampani lan mangertèni pesen-pesen mau, wong-wong mau dilindhungi saka akèh panyasatané Sétan.”

“Sawisé kuciwa gedhé ing taun 1844, Sétan lan para malaékaté padha kanthi sibuk ngupaya masang jiret kanggo ngguncang iman umat. Panjenengané nyurung pangaribawa marang pikiran sawatara wong sing nduwèni pengalaman pribadi ing prakara-prakara iki. Wong-wong iku duwé katon andhap asor. Wong-wong mau ngowahi piweling kapisan lan kapindho, banjur nuding marang mangsa ngarep kanggo kasampurnané, déné liyané malah nuding adoh menyang mangsa kapungkur, kanthi mratélakaké yèn piweling-piweling mau wis kalakon ana ing kana. Wong-wong iki lagi narik pikirané wong-wong sing durung duwé pengalaman adoh saka bebener, sarta ngguncang iman wong-wong mau. Sawatara wong padha nlikti Kitab Suci kanggo nyoba mbangun iman miturut pangertené dhéwé, kapisah saka umat. Sétan bungah banget ndeleng sakabèhé iki; awit panjenengané mangerti yèn wong-wong sing ucul saka jangkar, bisa dipangaribawani déning manéka warna kasalahan lan diombang-ambingaké déning angin piwulang. Akeh wong sing biyèn mimpin ing

piweling kapisan lan kapindho banjur nyélaki piweling-piweling mau, lan pamisahan sarta buyaran lumaku ing saindhenging umat. Banjur aku weruh Wm. Miller. Panjenengané katon bingung, lan kebak susah lan lara batin amarga umaté. Panjenengané weruh golongan sing ing taun 1844 padha manunggal lan kebak katresnan, saiki kelangan katresnané siji marang sijiné, lan padha sesawangan. Panjenengané weruh wong-wong mau ambruk bali menyang kaanan sing adhem lan mundur saka iman. Rasa susah ngentèkaké kekuwatané. Aku weruh para pemimpin ngawasi Wm. Miller, lan padha wedi manawa panjenengané bakal nampani piwelinging malaékat katelu lan pepakoné Allah. Lan saben panjenengané wiwit nglèrèng marang pepadhang saka swarga, wong-wong iki bakal nyusun rencana kanggo ngalingaké pikirane. Aku weruh ana pangaribawa manungsa sing ditindakaké kanggo njaga pikirane tetep ana ing pepeteng, lan supaya pangaribawané tetep ana ing antarané wong-wong mau. Pungkasane Wm. Miller ngluhuraké swarané nglawan pepadhang saka swarga. Panjenengané gagal amarga ora nampani piweling sing satemené bakal njlentrehaké kanthi gamblang kuciwané, lan madhangi masa kapungkur nganggo pepadhang lan kamulyan, sing mesthiné bakal nyegeraké maneh tenaga-é sing wis entèk, madhangi pangarep-arepé, lan nuntun panjenengané kanggo ngluhuraké Allah. Nanging panjenengané luwih condhong marang kawicaksanan manungsa katimbang kawicaksanan ilahi; lan amarga panjenengané wis remuk déning pegawean sing abot ing pakaryané Kangjengipun, sarta déning yuswa, mula panjenengané ora sapa padha tanggung jawabé karo wong-wong sing nyegah panjenengané saka bebener. Wong-wong mau sing tanggung jawab, lan dosa iku mapan ana ing dhèwèké. Saupama Wm. Miller bisa ndeleng pepadhangé piweling katelu, akèh prakara sing tumrap panjenengané katon peteng lan misterius mesthiné wis bakal katrangan. Para saduluré ngaku duwé katresnan lan kawigatosan kang mengkono jero tumrap panjenengané, nganti panjenengané rumangsa ora bisa misah saka wong-wong mau. Atiné condhong marang bebener; nanging banjur panjenengané ndeleng para saduluré. Wong-wong mau nentang iku. Apa panjenengané bisa misah saka wong-wong sing wis bebarengan jejeg sabahu lan sapundhak karo panjenengané ing martakaké rawuhipun Gusti Yésus? Panjenengané mikir manawa mesthiné wong-wong mau ora bakal nasaraké panjenengané.”

“Allah nglilani dheweke tumiba ing sangisoring panguwasané Iblis, lan pati nduwèni panguwasa marang dheweke. Panjenengané ndhelikaké dheweke ana ing kubur, adoh saka wong-wong sing tanpa kendhat narik dheweke adoh saka Allah. Musa klèru pas nalika wis mèh lumebu ing tanah prasetyan. Mangkono uga, aku weruh yèn Wm. Miller klèru nalika dheweke bakal enggal lumebu ing Kanaan swarga, amarga nglilani pangaribawané tumindak nalisir marang kayektèn. Wong liya sing nuntun dheweke marang iki. Wong liya kudu tanggung jawab bab iku. Nanging para malaékat njaga lebu aji saka abdiné Allah iki, lan dheweke bakal metu nalika swarané kalasangka pungkasan.”

“Aku nyumurupi sakelompok wong kang ngadeg kanthi kajaga becik lan tetep kukuh, lan ora gelem maringi pambiyantu marang wong-wong kang arep ngoyak-oyak iman kang wis katetepake ana ing badan pasamuwan. Gusti Allah mirsani wong-wong mau kanthi kersaning pangrengkuh. Aku katuduhake telung undhakan—siji, loro, lan

telu—yaiku pawartos malaekat kang kapisan, kapindho, lan katelu. Malaekat punika ngandika, Bilai tumrap wong kang bakal mindhah sapérangan cecaketan, utawa nggeser sawijining paku, ing pawartos-pawartos iki. Pangerten kang sejati bab pawartos-pawartos iki iku wigati banget tumrap urip. Nasib jiwa-jiwa gumantung marang cara pawartos-pawartos iku ditampani. Aku banjur digawa mudhun maneh lumantar pawartos-pawartos iki, lan aku weruh sepira larang umat Allah wus ngluwari pengalamané. Iku kasil dipikolehi lumantar akèh sangsara lan pasulayan kang abot. Sakecak-sakecak Gusti Allah nuntun wong-wong mau, nganti Panjenengané mapanake wong-wong mau ana ing sawijining landhesan kang kenceng lan ora bisa digoyahake. Banjur aku weruh sawatara wong nalika padha nyedhaki landhesan iku, sadurunge munggah ing kono, mriksa luwih dhisik dhasaré. Sawatara kanthi kabungahan enggal-cepet munggah ing kono. Nanging liyane wiwit golek-golek kaluputan tumrap carane dhasar landhesan iku dipasang. Wong-wong mau kepéngin ana pambeneran sing ditindakake, lan banjur landhesan iku bakal luwih sampurna, sarta umat bakal luwih bungah. Sawatara mudhun saka landhesan iku lan mriksa iku, banjur padha nemokake kaluputan ana ing kono, kanthi mratelakake manawa iku dipasang kanthi kliru. Aku weruh manawa meh kabèh padha tetep kukuh ana ing landhesan iku, lan padha mepélingi wong liya kang wis mudhun saka kono supaya mandheg saka panggresulané, awit Gusti Allah iku Juru-bangun kang utama, lan wong-wong mau lagi nglawan Panjenengané. Wong-wong mau nyaritakake maneh pakaryan Gusti Allah kang nggumunake, kang wis nuntun wong-wong mau menyang landhesan kang kukuh iku, lan kanthi sarujuk meh kabèh ngangkat mripaté marang swarga, lan kanthi swara sora ngluhurake Gusti Allah. Iki mengaruhi sawatara saka wong-wong kang biyèn padha sambat lan ninggal landhesan iku, banjur maneh kanthi pasuryan andhap asor padha munggah ing landhesan iku.”

“Aku kaparingi pitedah bali marang pawartos bab rawuhipun Sang Kristus ingkang kapisan. Yohanes kautus wonten ing roh lan kuwanipun Elia, supados nyawisaken margi tumrap rawuhipun Gusti Yesus. Wong-wong ingkang nampik paseksinipun Yohanes boten pikantuk paedah saking piwulang-piwulangipun Yesus. Pamengkangipun dhateng pawartos bab rawuhipun ingkang kapisan ndadosaken piyambakipun wonten ing papan ing ngendi piyambakipun boten saget kanthi gampang nampi bukti ingkang paling kiyat bilih Panjenenganipun punika Sang Mesias. Iblis nuntun wong-wong ingkang nampik pekabaranipun Yohanes supados lumampah saya tebih malih, inggih punika nampik Yesus lan nyalib Panjenenganipun. Kanthi mekaten, piyambakipun ndadosaken dhirinipun wonten ing papan ing ngendi piyambakipun boten saged nampi berkah ing dinten Pentakosta, ingkang mesthinipun badhe mulang dhateng piyambakipun margi mlebet ing Padaleman Suci kaswargan. Sukahe tirai Padaleman Suci nedahaken bilih kurban-kurban lan pranatan-pranatan Yahudi boten badhe dipuntampi malih. Kurban Ageng sampun kasembahaken, lan sampun katampi, lan Sang Roh Suci ingkang tumurun ing dinten Pentakosta nuntun pamikiring para sakabat saking Padaleman Suci kadonyan dhateng Padaleman Suci kaswargan, ing pundi Yesus sampun mlebet kanthi rahipun piyambak, lan maringaken dhateng para sakabating Panjenenganipun paedah saking panebusanipun. Wong-wong Yahudi katilar wonten ing

kasasar sampurna lan pepeteng sakabehe. Piyambakipun kelangan sadaya pepadhang ingkang saged sampun dipun-gadhahi babagan rancangan kaslametan, lan taksih ngandel dhateng kurban-kurban lan pisungsung-pisungsungipun ingkang tanpa guna. Piyambakipun boten saged pikantuk paedah saking pangantaranipun Sang Kristus wonten ing Papan Suci. Padaleman Suci kaswargan sampun nggantos papanipun padaleman suci kadonyan, ananging piyambakipun boten gadhah kawruh bab margi dhateng ing kaswargan.”

“Akeh wong nyawang kanthi giris marang dalan sing ditindakake wong-wong Yahudi marang Gusti Yesus nalika padha nampik lan nyalib Panjenengane. Lan nalika padha maca sajarah panganiaya nistha marang Panjenengane, dheweke padha mikir yen dheweke tresna marang Kristus, lan mesthi ora bakal nyélaki Panjenengane kaya Pétrus, utawa nyalib Panjenengane kaya wong-wong Yahudi. Nanging Gusti Allah, kang wus nyeksèni rasa simpati sing padha pratelakake marang Putrané, wus nyoba wong-wong mau, lan wus nggawa menyang pangujian katresnan sing padha pratelakake tumrap Gusti Yesus.”

“Sakèhé swarga mirsani kanthi minat kang paling jero tumrap panrimané pawarta iku. Nanging akèh wong kang ngakoni nresnani Gusti Yésus, lan kang netesaké eluh nalika maca caritaning salib, tinimbang nampani pawarta iku kanthi kabungahan, malah kabangkitaké déning bebendu lan nyepèlèkaké kabar kabungahan bab rawuhipun Yésus, sarta mratélakaké manawa iku mung khayalan. Wong-wong mau ora gelem sesrawungan karo wong-wong kang nresnani rawuhipun, nanging malah sengit marang wong-wong iku, lan ngusir wong-wong mau metu saka pasamuwan-pasamuwan. Wong-wong kang nampik pawarta kang kapisan ora bisa nampa kauntungan saka pawarta kang kapindho, lan uga ora oleh paedah saka sesambat ing tengah wengi, kang mesthiné nyawisaké wong-wong mau supaya lumebu bebarengan karo Yésus lumantar pracaya menyang Papan Mahasuci ing Padaleman Suci swarga. Lan marga saka nampik kaloro pawarta kang sadurungé, wong-wong mau ora bisa ndeleng pepadhang ana ing pawarta malaékat katelu, kang nuduhaké dalan menyang Papan Mahasuci. Aku weruh manawa pasamuwan-pasamuwan nominal, kaya déné wong Yahudi nyalib Yésus, uga wis nyalib pawarta-pawarta iki, lan mulané wong-wong mau ora duwe kawruh bab lampah kang dumadi ana ing swarga, utawa bab dalan menyang Papan Mahasuci, lan wong-wong mau ora bisa oleh paedah saka panyuwunan syafaaté Yésus ana ing kono. Kaya déné wong Yahudi kang nyaosaké kurban-kurbané kang ora ana gunané, wong-wong mau nyaosaké pandangan-pandangané kang ora ana gunané marang petak kang wis ditinggalaké déning Yésus, lan Sétan, kang rena déning pangapusan kang nyasaraké para pandhèrèk Kristus kang mung ngakuné waé, ngencengaké wong-wong mau ana ing jaringé, lan njupuk watak agami, banjur nuntun pikirané para wong Kristen kang mung ngakuné waé iku marang awaké dhéwé, sarta makarya nganggo pangwasané, pratandha-pratandhané, lan kaélokan-kaélokan palsu. Sawetara wong ditipoké kanthi cara siji lan sawetara liyané kanthi cara liya. Dhèwèké wis nyawisaké rupa-rupa khayalan kanggo mengaruhi manéka warna pikiran. Sawetara wong ndeleng kanthi nggegirisi marang salah siji pangapusan, nanging kanthi gampang nampani pangapusan liyané. Sétan ngapusi sawetara wong lumantar Spiritualisme. Panjenengané uga teka

kaya malaékat pepadhang, lan nyebarake pangaribawané ing saindhenging nagara. Aku weruh pembaruan-pembaruan palsu ana ing endi-endi. Pasamuwan-pasamuwan padha kaangkat déning rasa gumunggung, lan ngira manawa Gusti Allah makarya kanthi nggumunakaké tumrap wong-wong mau, mangka iku roh liya. Iku bakal sirna lan ninggalaké donya lan pasamuwan ana ing kaanan kang luwih ala tinimbang sadurungé.

“Aku nyumurupi yèn Gusti Allah kagungan para putra kang jujur ana ing antarané para Adventis nominal lan pasamuwan-pasamuwan kang wus tiba; lan para pelados sarta umat isih bakal ditimbalu metu saka pasamuwan-pasamuwan iki sadurungé pageblug-pageblug mau kawutahaké, lan wong-wong mau bakal kanthi bungah nampani kayektèn. Sétan mangertèni iki, lan sadurungé swara sora saka malaékat katelu, dheweke nuwuhaké gegering rohani ana ing badan-badan agama iki, supaya wong-wong kang wis nampik kayektèn bisa ngira yèn Gusti Allah nunggil karo wong-wong mau. Dheweke ngarep-arep bisa ngapusi wong-wong kang jujur, lan nuntun wong-wong mau supaya mikir yèn Gusti Allah isih makarya kanggo pasamuwan-pasamuwan iku. Nanging pepadhang bakal madhangi, lan saben wong kang jujur bakal ninggal pasamuwan-pasamuwan kang wus tiba, lan ngadeg bebarengan karo para sisah.”
Spiritual Gifts, volume 1, 151–172.

Wacana iki ngemot akèh bebener kang wigati, nanging aku migunakaké wacana iki kanggo misahaké sawatara ciri saka pesen-pesen ing sajarah Millerit, supaya kita bisa mangertèni kepriyé prakara-prakara iku dados pralambang tumrap sajarah kita. Katelu malaékat ing Wahyu patbelas padha nggawa pesen ana ing tangané. Malaékat kapindho lan katelu katandhani minangka nggawa “gulungan,” bebarengan karo wong-wong mau nalika padha mudhun nggawa pesené. Saben malaékat makili sawijining pesen, lan rawuhipun saben pesen nimbulaké sawijining pangaribawa.

Kita badhé nglajengaken bab punika wonten ing artikel salajengipun.